

Štengarůvček

Č. 1/2002

Z P R A V O D A J O B C E Š I T B O Ř I C E

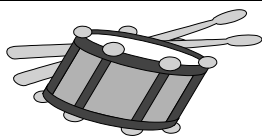
Sasanka lesní

Amemone sylvestris L.

U nás se dost hojně vyskytuje v Líchách. Patří mezi chráněné rostliny.

B Ř E Z E N * R O Č N Í K 8

Aktuality z obce

I n f o r m a c e o b ě a n ů m

Dar ze Švýcarska

Kontakty s naší družební obcí Dinhard ve Švýcarsku trvají téměř 6 let. Nedávno nás naši přátelé překvapili nabídkou, že věnují našim hasičům stříkačku. Dokonce již zaslali její parametry. Naši zástupci, měli již v roce 1996 možnost sledovat cvičení jejich hasičů a prohlédnout si jejich vybavení. Bylo srovnatelné s vybavením našich profesionálních hasičů ve velkých městech. Po konzultaci jsme s darem souhlasili a v současné době se dojednávají podmínky převozu čerpadla do ČR a do Šitbořic. Nově zvolené obecní zastupitelstvo v Dinhardu se na svém prvním zasedání usneslo, že uhradí náklady na dopravu čerpadla do Šitbořic. Stříkačka by se u nás měla objevit začátkem dubna. 8.-10. května přijedou Švýčari k nám. Nový pan starosta Peter Matzinger i odstupující starosta Peter Uhlmann. Spolu s nimi ještě jeden nový radní a velitel jejich hasičů, který provede zaškolení našich hasičů na obsluhu nové stříkačky.

Ing. Josef Zelinka
místostarosta

Šitbořice na Internetu

Ať už máme jakýkoliv názor na vymoženosti moderní vědy, bránit se jim nemůžeme. Internet ovládl a dobyl svět. Je dodře, že i náš časopis vstoupil na tuto informační dálnici.

S nabídkou jak vytvořit velmi kvalitní internetové stránky přišel náš rodák, pražský novinář Jenda Tihlařík. Při příležitosti mezinárodního turnaje v kolové proběhlo jednání mezi ním a zástupci obce. Byla dohodnuta podoba a obsah těchto stránek. Dnes již vkusné a přehledně uspořádané stránky na Internetu existují. Je však třeba je naplnit obsahem-tj. informacemi, fotografiemi a dalšími údaji o naší obci. Součástí těchto stránek je také tzv. „úřední deska“. To znamená, že tam budou všechny obecní vyhlášky, všechna usnesení, výše obecních poplatků, dotazníky žádanky a ostatní úřední informace. Je snahou tam zobrazit také historii obce, kulturní a společenské akce, sport, podnikání atd. To se zajisté nepodaří naplnit ihned, ale základ je již vytvořen. Ti, kteří již máte přístup k Internetu si je můžete prohlédnout na adr. www.sitborice.cz. Zároveň prosíme všechny, kteří mají zajímavý materiál o obci nebo fotografie (nejlépe v digitální podobě), aby nám pomohli. Buď to předají na OÚ nebo

mohou přímo zaslat elektronickou poštou na adr. office@pravo.cz

Ing. Josef Zelinka
místostarosta

Veřejné prostranství

V posledním období se začínají množit případy nepovoleného zvláštního užívání veřejného prostranství. Jedná se především o skládky stavebního materiálu nebo jeho zbytky, není však ani výjimkou hnojiště na obecním pozemku. Proto bych chtěl připomenout, že stále platí vyhláška OÚ Šitbořice o udržování čistoty v obci a okolí, kde v §2 zvláštní užívání veřejného prostranství je uvedeno:

1) *Používat prostranství nad obvyklou míru nebo k jiným účelům, než pro které je určeno, lze pouze na základě povolení, vydaného obecním úřadem. Vydaná povolení stavebního úřadu je nenahrazují.*

2) *Každý komu bylo povoleno zvláštní užívání veřejného prostranství (např. jako součást staveb. provozu ke skladování materiálu, k výkopovým pracím, umístění stánků) je povinen:*

a) *Používat veřejného prostranství tak, aby bylo co nejméně odnímáno svému účelu.*

b) *Zabránit poškozování veřejného prostranství a jeho zařízení.*

c) *Zabránit tomu, aby nedocházelo ke znečišťování okolí, případnému znečištění, bylo-li způsobeno tímto užíváním nebo v souvislosti s ním.*

d) *Provést opatření, aby byla zabezpečena bezpečnost uživatelům veřejného prostranství.*

e) *Používat jen vyhrazených prostor a dodržovat stanovené podmínky.*

f) *Ihned po skončení zvláštního užívání veřejného prostranství uvést na svůj náklad veřejného prostranství do původního stavu.*

Z výše uvedených důvodů bude od 1.4.2002 přistoupeno při porušení této vyhlášky ke stíhání jako přestupku podle zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích a zákona č. 367/1990 Sb. o obcích (obecní zřízení), jak je uvedeno v § 8. Pevně věřím, že ti, kterých se to týká, sjednají nápravu do uvedeného termínu, poněvadž vzhled a čistota obce je vizitkou nás všech.

Zbyněk Nečas, DMS
předseda stavební komise

Pro patnáctileté

Upozorňujeme občany ročníku 1987, že

nejdříve jeden měsíc před dovršením 15ti let požádají Obecní úřad Šitbořice o vyřízení prvního občanského průkazu. K tomu předloží následující doklady:

- rodný list.
- oddací list rodičů
- fotografii (formát 35x45 mm, která odpovídá současné podobě občana a zobrazuje jej v předním čelném pohledu)
- osvědčení o státním občanství ČR (vydá Okresní úřad Břeclav, referát vnitřních věcí, úřední dny pondělí a středa 8-17.00 hod.). K vydání osvědčení o státním obč. ČR je třeba předložit potvrzení o trvalém pobytu, které vydá Obecní úřad Šitbořice. K vyřízení osvědčení je třeba dále předložit: rodný list dítěte, oddací list rodičů a OP rodiče.

Úřední dny na Obecním úřadě Šitbořice jsou pondělí a středa vždy od 7.00 do 17.00 hod.

Růžena Stehlíková
matrikářka

Pracovní doba na Obecním úřadu Šitbořice

Pondělí	7 - 17.00 hod. úřední den
úterý	7 - 16.00 hod.
středa	7 - 17.00 hod. úřední den
čtvrtek	7 - 16.00 hod.
pátek	7 - 12.30 hod.

Polední přestávka vždy 11.30 až 12.00 hod.

Průkazy a pasy na obci

Připomínáme občanům, že od 1.7.2000 přešla agenda vyřizování občanských průkazu a cestovních pasů z policie na okresní úřady.

Občané si mohou o vystavení nového OP požádat prostřednictvím např. Obecního úřadu Šitbořice, zde rovněž mohou hlásit ztrátu, odcizení či poškození OP nebo cestovního pasu.

K vyřízení OP se předkládají následující doklady:

- rodný list, popř. oddací list
- 1x foto 35x45 mm, která zobrazuje současnou podobu občana v předním čelném pohledu, s pozadím bílým popř. světlomodrým
- dosavadní občanský průkaz
- případně další doklady osvědčující skutečnosti zapisované do OP (např. oddací list k zápisu manželky-manžela, rodné listy dětí k zápisu dětí do 15ti let do OP, diplom pro zápis titulu)

K vyřízení CP je třeba předložit:

- občanský průkaz
- 1 x foto
- dosavadní cestovní pas (pokud jej vlastní)

- kolek v hodnotě 200,-- Kč (děti do 15ti let kolek v hodnotě 50,-- Kč)

Růžena Stehlíková
matrikářka

Spolek pro obnovu venkova

OR rozhodla, že i v roce 2002 bude naše obec členem spolku pro obnovu venkova. Roční členský poplatek činí 2000,- Kč. Členy spolku jsme již od roku 1994. S jeho pomocí tak již dlouhodobě a úspěšně naplňujeme program obnovy venkova. V rámci tohoto programu se podařilo výrazně zlepšit vzhled naší obce. A protože nás ještě mnoho práce čeká, chceme být i nadále jeho členy.

Policejní služebna nebude

Z Ministerstva vnitra ČR přišla odpověď na společnou žádost starostů mikroregionu Kloboucka o zřízení policejní služebny v Kloboukách. Tato žádost byla panem ministrem zamítnuta.

(Ne)zaměstnanost v obci

Podle údajů pracovního úřadu činila nezaměstnanost v naší obci na počátku roku 2002 8,3%. Pro porovnání - nejmenší nezaměstnanost na okrese vykazuje obec Kašnice - 1%, největší číslo vykazuje obec Kurdějov 16%.

předchozí příspěvky: Ing. Josef Zelinka
místostarosta

Naše obecní knihovna

Od 3.1.2002 vykonávám funkci knihovnice Obecní knihovny a v souvislosti s tím bych ráda poskytla několik základních informací.

Ke dni 31.12.2001 bylo v knihovně 7005 svazků knih mnoha žánrů. Počínaje beletrií a konče literaturou naučnou a faktů, nevyjímaje literaturu pro děti a mládež. Jistě je z čeho vybírat k uspokojení čtenářských potřeb a dle zájmu nás všech. Každoročně se fond rozšiřuje o nově vydané a nakoupené knihy do nichž obec investuje kolem 15.000,- Kč.

V současné době, tj. ke dni 15.3.2002, má knihovna zaregistrováno 139 čtenářů, z nichž je 52 dětí. Roční čtenářský poplatek činí 30,- Kč, což nečiní mnoho v porovnání s cenami knih v knihkupectvích.

Možná by stálo za úvahu: „Proč bych se nestal čtenářem knihovny také já?“ - Jste srdečně zváni!

Jak už jistě mnozí víte, služby knihovny jsou od února tohoto roku rozšířeny o nabídku využívání informací Internetu. Na zřízení veřejně využívané přípojky získala obec koncem loňského roku dotaci 60.000,- Kč a mnozí z Vás jistě možnost získání rozsáhlých a rychle dostupných informací všeho druhu ocení. Služby Internetu jsou přístupné během

půjčovní doby Obecní knihovny a poplatek činí pro čtenáře 20,- Kč a pro ostatní uživatele 30,- Kč za ½ hodiny provozu.

Na Vaši návštěvu se těší knihovnice Obecní knihovny

Zdenka Káňová

Půjčovní doba knihovny:

Po,Čt a Pá od 14.00 do 18.00 hod.

Kern v Šitbořicích

Dne 29.12.2001 pořádal TJ Sokol Šitbořice předsilvestrovskou zábavu spojenou s představením nově vydaného CD brněnské skupiny KERN „Síla zvyku“. Jako předkapela vystoupila vynikajícím způsobem skupina IMRVERE. V obou kapelách seděl za baterií bicích nástrojů Šitbořák Vít a Franěk,

kteřý tento nástroj bravurně ovládal. Tím bych chtěl říci, že naše obec má dalšího výborného muzikanta na profesionální úrovni, i když poněkud v tvrdším hudebním žánru.

Zbyněk Nečas, DMS
za TJ Sokol Šitbořice

Prosba

Mám na občany Šitbořic malou prosbu. Chtěl bych vypracovat dějiny šitbořských sklepů, a proto bych byl vděčen za každé upozornění na letopočty a nápisy nacházející se v některých sklepech a také za tipy na sklepy zajímavé svým tvarem či velikostí.

Ing. Antonín Konečný, Dlouhá 125,
tel.: 421176

Demografické změny v roce 2001

P o č e t o b y v a t e l , v ý r o č í

V roce 2001 se narodily tyto děti:

Pavel Bureš
Marek Novák
Filip Dvořák
Filip Hanák
Vendula Urbánková
Štěpán Urbánek

Jan Schubert
Nikola Kleinová
Přemysl Filípek
Jiří Daniel
Veronika Halasová
Petr Kaňa

Lukáš Pokorný
Nikola Kábelová
Oldřich Běloušek
Lucie Palánová
Kristýna Kubičková
Jan Kurdiovský

V roce 2001 zemřeli tito občané:

Růžena Matušková
Emil Tihlařík
Silvestr Lengál
Hana Lízalová
Josef Zelinka
Marcela Konečná
Antonín Týbl
Ludmila Menšíková

Marie Zouharová
Marie Tesařová
Marie Nevídalová
Josef Tihlařík
Jaroslav Vozdecký
Lubomír Psota
Josef Urbánek
Jaroslav Kozák

Josef Hladůvka
Rosalie Bavlnková
Helena Čapková
Antonín Kaňa
Antonie Vozdecká
Marie Metelková
Josefa Čapková
Františka Kašparová

Významná životní výročí našich nejstarších občanů v roce 2002:

90 let Anna Humpolíčková Božena Lengálová Ludmila Nevídalová Marie Tesařová

85 let Tekla Peštálová

80 let Jan Konečný Marie Matušková Ludmila Rozkydalová František Valíček

Nejstaršími občany jsou pan František Matuška a pan Silvestr Vozdecký, kteří v letošním roce oslaví 93 let.

Evidence obyvatel za rok 2001

	muži	ženy	Celkem
Narodilo se	12	6	18
Zemřelo	11	13	24
Přistěhovalo se			36
Odstěhovalo se			20
Stav obyvatel k 31.12.2001			1949
	církev římskokatolická	Celkem	
Uzavřeno manželství	15	22	
Číslování budov (č.)		604	

*Růžena Stehlíková,
matrikářka*

Další údaje ze sčítání

Před rokem v březnu probíhala v celé republice velmi rozsáhlé statistická akce „Sčítání lidu, domů a bytů k 1.3.2001“. Hlavní údaje o obyvatelstvu a jeho pohybu v naší obci uvádí v předešlém článku matrikářka paní Stehlíková. V materiálech statistického úřadu lze však vyčíst mnoho dalších zajímavých údajů. Například:

Z 1956 obyvatel Šitbořic bylo 997 mužů a 959 žen tj. 49%, do 14. let - 358 obč., 15 -59 let 670 mužů, 586 žen - 1256 obč., nad 60 let 144 mužů, 198 žen - 342 obč..

Občané Šitbořic dle národnosti:

česká 1340 obč., moravská 576 obč., slovenská 6 obč., německá 3 obč., nezjištěno 31 obč.

Dle náboženského vyznání:

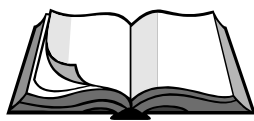
věřících 1694 - 86,6%, bez vyznání 196 - 10%

Věřící dle církve:

Římsko katolická církev 1666 občanů, Církev čsl. husitská 1, Církev českokobratrská evangelická 5, ostatní 21, nezjištěno 66.

Pro informaci situace v okrese Břeclav: Nejvyšší počet věřících vykazují - Šitbořice 86,6%, Křepice 80%, Brumovice 72,4%, Vrbice 72%. Nejnižší počet věřících - Břeží 23%, Pasohlávky 24%, Zaječí 24,9%, Dobré Pole 25,1%.

*Ing. Josef Zelinka
místostarosta*

Velikonoční slovo

Když vyjadřujeme uspokojení nad určitou věcí nebo úspěchem či vítězstvím, říkáme: "To je ono!" Když se dva lidé poznají a probudí se mezi nimi vzájemná láska, on řekne o ní: "To je ta pravá!" ona zase o něm: "To je ten pravý!"

Jak úchvatná radost a nadšení se skrývají v těchto jednoduchých větách.

Duše zamilovaná do Krista, která věří v jeho Zmrtvýchvstání, silně prožívá svůj vztah k té Noci, kdy se to stalo. Každá noc pak může sloužit jako připomínka této Velké noci. Žádná noc už nemůže svou temnotou překonat světlo Veliké noci.

Lidé prožívají mnoho těžkých nocí. Jsou to noci nářků, bolesti, zklamání, opuštěnosti, nejistoty, bezradnosti, zmatku, nejrůznějších pocitů viny,

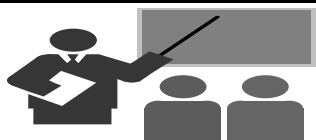
umírání, odcizení, nepochopení, křivd, hořkostí všeho druhu. Jedna Velká noc zahání hrůzu všech těchto nocí.

"TO JE TA NOC", ve které Boží Beránek vstal vítězně z hrobu.

Bůh je ve svých činech dokonalý. Vzkříšení Krista je dokonalým Božím dílem. Každé naše lidské dílo je poznamenáno nedokonalostí. Ryzím úmyslem oslavit Boha a poctivým nasazením sil se vlivem Boží milosti mohou i naše činnosti stát dokonalejšími, aby se o nich dalo říci: "To je ono!"

A to si vzájemně přejme a vyprošujme o těchto Velikonocích.

Váš otec Jiří

Základní škola

Zápis dětí do 1. třídy

Ve středu 6. února jsme přivítali v naší škole budoucí prvňáčky. V tento pro děti sváteční den přišly spolu se svými rodiči k zápisu, který pro ně připravujeme hravou formou.

V několika třídách pro ně paní učitelky připravily zajímavé úkoly. Formou hry nám děti ukázaly, že umí vyprávět, popisovat obrázky, že se umí skvěle orientovat, ovládají barvy a geometrické tvary. Všechny děti úkoly s chutí splnily a od tohoto dne nosí „klíč“ ke škole se stužkou. Přejeme jim hodně úspěchů v první třídě.

Rodiče, kteří dosud váhají se zařazením svého dítěte do 1. třídy z důvodu např. nezralosti dítěte, špatné výslovnosti, věku dítěte (děti narozené v srpnu, v září), si mohou nechat poradit zkušenými odborníky z Pedagogicko-psychologické poradny v Hustopečích.

Lyžařský kurz v Beskydech

V sobotu 9. března 2002 v 8.45 hod. jsme se my, ať už zkušený nebo nezkušený lyžaři, vypravili na lyžařský výcvik do Beskyd.

Asi ve 12.30 jsme dorazili do Horní Bečvy, kde na nás v hospůdce čekal chutný oběd. Po obědě jsme se ubytovali v chatě Brian, v tří a čtyřlůžkových pokojích.

Hned, jak jsme si vybalili všechny naše věci, jsme se jeli poprvé podívat na 7 km vzdálený svah, který se nachází v těsné blízkosti slovenských hranic. Přestože bylo velmi teplé a slunečné počasí a na jižních svazích rozkvétaly květiny, my jsme na severním svahu ve výšce 950 m po celý týden za krásných zimních podmínek na svahu pro začátečníky i pokročilě lyžovali.

I když byly naše začátky velmi těžké, po pár dnech jsme se i my začátečníci pod vedením našich učitelů naučili celkem solidně lyžovat. Po poledním lyžování, obědě a zaslouženém odpočinku jsme si vždycky našli čas na vycházky po okolí, hry v přírodě i na koupání v krytém plaveckém bazénu.

13. března ve 14 hodin jsme si domluvili výstup na Súkenickou rozhlednu, která je vysoká asi 30 m. Z rozhledny jsme viděli za krásného slunečného počasí vrchol Vysoká, Radhošť, Kněhyni, Ondřejník, Smrk, Lysou horu, Malou Fatru a Javorník.

Vždy po večeri jsme se všichni sešli ve společenské místnosti, kde se konaly velmi zajímavé a poučné besedy. Dozvěděli jsme se něco zajímavého o Beskydech, o lyžování a zásadách první pomoci. Ve volném čase se hrály pingpongové

turnaje, společenské hry a zábavné soutěže. Na závěr našeho pobytu jsme uspořádali karneval spojený s diskotékou, která nebyla jediná v našem kurzu.

Mezi námi všemi panovaly velmi kamarádké vztahy. Dokázali jsme se vzájemně povzbudit a pomoci si v nouzi. Nejvíce však na svahu, kde to většina z nás ocenila.

Společně s našimi vedoucími, paní ředitelkou Novotňakovou, s paními učitelkami Sigmundovou, Müllerovou, Prokešovou a s panem Bezděkem jsme se radovali z perfektního lyžování, krásného počasí a nádherné přírody.

Rádi bychom se tady znovu sešli ve stejné skvělé partě i příští rok.

Blanka Burešová, 8. tř.

Hodnocení inspekci

V listopadu v roce 2001 proběhla na ZŠ Šitbořice kontrola výchovně vzdělávací práce Českou školní inspekcí. Tým inspektorů prověřil kvality školy týkající se výuky a výchovy žáků a úrovně řídicí a kontrolní činnosti ředitelství školy.

Česká školní inspekce hodnotila výuku a výchovu žáků následovně:

Výuka na 1. stupni je zajištěna plně odborně a pedagogicky způsobilými učiteli. Třídy jsou velmi estetické a jejich vybavení je motivující pro výuku. Relaxační koberce jsou využívány ke skupinové i samostatné práci žáků. Kromě běžných učebních pomůcek se žáci učili pracovat s řadou dalších vhodných materiálů připravovaných učitelkami. Stanovená struktura hodin korespondovala vhodně s věkem žáků a stanovenými cíli. Se zajímavou organizací hodin byli žáci srozuměni a z jejich reakcí vyplývalo, že ji plně akceptují a že jsou zvyklí pracovat netradičně, např. ve skupinkách, dvojicích i samostatně.

Na získání nových poznatků se žáci aktivně podíleli řešením problémových a zajímavých úkolů. Diferencované činnosti nabízely uplatnění všem žákům vzhledem k jejich individuálním dispozicím. Získané vědomosti žáci ochotně a radostně prakticky aplikovali. Při výuce byly využívány učebnice, obrazový materiál, pracovní sešity i ostatní pomůcky podporující zapamatování a upevnění učiva. Metody a formy práce se neustále střídaly, byly založeny převážně na kooperativních technikách učení umožňující vyjádřit vlastní názor a postoje. Učivo bylo interpretováno správně a žáci dosahovali optimálních výsledků. Přístup učitelů byl spravedlivý, objektivní a klasifikace byla vždy zdůvodněna.

Dohodnutá pravidla chování byla žákům známá

a jimi akceptovaná. Učitelé k nim přistupovali velmi citlivě, respektovali jejich osobnost, vedli je k vzájemné toleranci. Žáci reagovali vstřícně a prostor k diskusi využívali rádi a ochotně. Poměrně časté kooperativní techniky výuky by nebylo možno realizovat bez navození pozitivních vztahů mezi žáky navzájem i bez vytváření prostředí důvěry, spolupráce a přiměřené tolerance mezi žáky a jejich učiteli. Nebyly shledány kázeňské problémy.

Úroveň vzdělávání ve všech předmětech na prvním stupni byla hodnocena jako velmi dobrá a v mnoha oblastech jako vynikající.

Hodnocení výuky ČJ, NJ, AJ, F, M v 6. – 9. ročníku bylo na dobré a velmi dobré úrovni. (Ostatní předměty nebyly ČŠI sledovány.)

Plánování, příprava a personální podmínky výuky byly hodnoceny na vynikající úrovni. Podmínky materiální a psychohygienické, organizace, metody a formy výuky, motivace a hodnocení žáků byly hodnoceny jako velmi dobré.

Výuka německého jazyka, matematiky a fyziky byla hodnocena na velmi dobré úrovni, jelikož pedagogové uplatňovali efektivní kombinované hromadné a skupinové vyučování, diferencované zadávání úkolů a individuální přístup k žákům. Žáci ve sledovaných hodinách byli motivováni střídáním zajímavých metod a forem práce a činnostním pojetím výuky. Náročnost a tempo bylo

přizpůsobeno individuálním schopnostem žáků. Žáci aktivně získávali poznatky, pracovali se zájmem, a to samostatně i ve skupinkách, byli trvale soustředěni na výuku, nevyrušovali a respektovali osobnost pedagogů.

Výuka jazyků (AJ,ČJ) není v letošním roce (z důvodu zástupu za mateřskou dovolenou) plně zabezpečena zkušenými a aprobovanými učiteli, z čehož vyplynulo nižší hodnocení úrovně výuky těchto předmětů.

Ze závěru inspekční zprávy vyplývá:

Kvalita vzdělávání žáků a efektivita kontrolní a řídicí činnosti v Základní škole v Šitbořicích je celkově hodnocena na velmi dobré úrovni.

Koncepční záměry a vlastní projekty školy jsou v souladu s požadavky na vytváření optimálních podmínek pro vývoj dětské populace.

Mám za to, že dosažení velmi dobré úrovně vzdělávací činnosti školy, široké péče o mimoškolní zájmovou činnost žáků, vytvoření působivého estetického prostředí ve škole, zajišťování a realizace projektů a začlenění školy do života obce by nebylo možné bez obětavé práce učitelů a podpory ze strany obce. Dovolte mi tedy vyjádřit všem poděkování.

Jarmila Novotňáková
ředitelka školy

Mateřská škola

Co všechno nabízíme v naší mateřské škole navíc?

Taneční kroužek - paní učitelka Neugebauerová,
výtvarný kroužek - paní učitelka Hošková, pískání na flétny - paní učitelka Neugebauerová,
logopedický kroužek - paní ředitelka Kominacká.

V tanečním a výtvarném kroužku podporujeme talentované děti. Zúčastňujeme se různých vystoupení, výstav a soutěží. Na přání rodičů jsme chtěli zavést výtvarný kroužek i pro ostatní, ale děti neměly zájem.

Pískání na flétny je pro předškolní děti, a některé jsou tak šikovné, že zvládnou zahrát i

jednoduchou písničku.

Nově zavedený logopedický kroužek napomáhá dětem s vadou řeči.

Všechny kroužky vedeme nad rámec pracovních povinností.

Už druhým rokem nabízíme plavecký kurz v Hustopečích. Tentokrát budeme absolvovat plavání v jarním termínu a zúčastní se ho neuvěřitelně vysoký počet dětí - 30. Přejeme dětem, aby se jim plavání líbilo.

Zaměstnanci mateřské školy

Příběh rodiny Stejskalové

Roku 1942, 17. září, přijelo gestapo a odvezlo dědečka, babičku a jejich tři syny Arnošta, Aloise a Antonína do Brna k výslechu. Odvezli je proto, že jejich syn Štěpán odjel do Anglie bojovat proti německé armádě. Babičku pustili druhý den, dědečka za tři měsíce z Kounicových kolejí ve špatném stavu. Trápili je tam hladem a bitím. Strýce v lednu 1943 odveklí do Osvětimi. Tam nastalo další utrpení. Z Osvětimi přešli po čase do

Buchenwaldu a skončili v podzemní továrně v Doře, odkud nebylo návratu mezi živé.

V roce 1945 skončila 2. světová válka. Všechny vězně nacisti vyhnali na pochod smrti, aby nebylo svědků. Antonín, kterému v roce 1945 bylo 23 let, těžce onemocněl a museli ho nechat v německé ošetrovně. Oni pochodovali dál. Cestou byli osvobozeni. Po velkých útrapách se vrátili domů těžce nemocní a stále čekali na Antonína, kdy se

vrátí. Jezdili různě po poutích, až do Opavy a sháněli někoho, kdo by o něm věděl. Nikdo nevěděl. Potom se dozvěděli, že vězně nakládali na lodě a pouštěli je na moře, aby se stali cílem leteckých útoků. Někdo jim řekl, že německá ošetrovna byla vybombardována, tam někde skončil Antonínův život. Buď při leteckém útoku nebo na lodi.

Jeho matka odmítala uvěřit, že je mrtvý a až do své smrti na něho čekala. Jeho otec v roce 1945 při útoku na Šitbořice vedl děvče, které jim pomáhalo

v hospodářství, domů. Cestou byl zasažen do nohy a zemřel. Jejich dcera, které bylo 29 let a měla dvě malé děti, dostala tetanus a zemřela. Měla pohřeb právě když se Alois a Arnošt vraceli pěšky domů.

To byla tragédie rodiny Stejskalových. Byli to moji prapradědeček, praprababička a prastrýci.

Petra Stejskalová
žákyně ZŠ

Smutná výročí

V Štengaráčku 4/2001 jsem byl mile překvapen, že si někdo vzpomněl na našeho občana pana Viléma Tocháčka.

Já jako kluk, kterému bylo šest let, si přesně, jako dnes, pamatuji jeho zatčení. Bylo to na podzim 1941. Pršelo a bylo blátivo. S mým tatínkem a nejstarším bratrem Františkem, říkali mu Fanouch, jsme na korbňáku tlačeného ke mlýnu z Nové ulice (to je dnešní Nikolčická, nevím proč?) po dnešní Mlýnské (v té době tam byly jenom dva domy a to Konečných obydlen a Holcapflův, ten byl neobydlen, jinak jenom stodoly a prašná cesta) vezli pár pytlů obilí na semletí. Vůz byl bez potahu, aby to bylo co nejtížeji.

Bylo nás jak Habánů a nebylo co jíst. Fanouch se kamarádil s jeho synem Vilémem a tak to nějak domluvili.

Když jsme jeli kolem Holcapflového, tak od

dědiny kolem rybníčka jel policajt z Těšan na kole a říká, vraťte se, jede sem gestapo. Obrátili jsme korbňák a vraceli se. Vtom od rybníčka přijížděly dvě auta s gestapákama a museli jsme se vrátit. Po krátké době přišel jeden z gestapa a těch pár pytlů obilí, byly 3 nebo 4 po 30 až 40kg, se muselo složit ve mlýně. Po několika dnech nám byly vráceny, ale nesepleté. To se událo asi 10 až 14 dnů před popravou pana Tocháčka.

Já nemůžu pochopit, proč pamětní deska připomínající tuto událost ze mlýna zmizela. Totéž připomínám o pamětní desce na „chlapce Stejskalovy“ jak se říkalo. To je na čísle ? Komu to vadí? To už si nevážíme poctivých, statečných a čestných lidí? Hanba nám!

Květoslav Lengál

Epidemie cholery před 136 lety

Na jaře v roce 1866 uzavřelo Prusko spojení s italským královstvím a společně vyhlásili válku tehdejšímu Rakousku. Válka začala v červnu. Rakouské císařské vojsko porazilo italskou armádu v bitvě u Custozzy a rakouské loďstvo zničilo italské u ostrova Visu. Válka s Pruskem dopadla však pro Rakousko nešťastně. Rakouská armáda byla v bitvě u Hradce Králové 3. července poražena. Podíl na rakouské porážce měly pruské pušky jehlovky, jež střílely pětkrát rychleji než pušky rakouské nabíjené zpredu a pak rakouská zastaralá taktika útočit v sevřených řadách jež byly výborným terčem pro pruské jehlovky.

Rakouská porážka měla pro naše země zlé následky. Prusové po svém vítězství obsadili většinu Čech a Moravy spěchající za ustupující rakouskou armádou k Vídni. V Mikulově bylo v srpnu uzavřeno příměří a obě armády zase táhly zpátky a roznášely skoro po celé Moravě epidemii zhoubné cholery.

Cholera je infekční choroba s krátkou inkubační dobou, která se roznáší dotykem, potravinami a

vodou. Začíná vysokou horečkou, pokračuje silným průjemem, dehydrací organismu, zbarvením pokožky do fialova a končí smrtí následkem tělesné otravy. Nakažené osoby umírají během několika dní nebo i hodin. V Šitbořicích epidemie cholery začala bujet koncem srpna. První obětí, podle zápisu v matrice zemřelých byl třináctiletý František Zelinka z domu č.80. Počty zemřelých potom rychle narůstaly. 27. srpna zemřeli čtyři Šitbořáci, 31. srpna sedm, 3. září sedm, 4. září dvacet a 5. září je dokonce v matrice zapsáno, že následkem cholery zemřelo třiatřicet občanů. Celkem zemřelo na následky cholery podle zápisů faráře P. Václava Šuly v matrice zemřelých v Šitbořicích 219 lidí. Poslední obětí cholery byl Martin Drabálek z domu č.137, který zemřel 21. září.

Šitbořice tehdy měly 250 domů a 1500 obyvatel, takže smrt tehdy postihla téměř každý dům. Umírali kojenci, mládež, dospělí, muži, ženy. Statisticky vychází, že zemřel tehdy během necelého měsíce každý sedmý Šitbořák, takže počet obyvatel v obci výrazně poklesl. Podle matriky narozených se

v té době narodilo v Šitbořicích průměrně 55 dětí a mimo uvedeného roku 1866 umíralo průměrně 40 občanů, takže trvalo 15 let, než se tato ztráta vyrovnala.

Zemřelí byli pochováni do společného hrobu bez rakví. Ještě v roce 1940 nám ukazoval učitel Hanák na půdě školy máry s víkem, na kterých zemřelé odnášeli do společného hrobu. Společný hrob byl pravděpodobně na starém hřbitově u

kostela. Na cholery tehdy zemřel i náš předek Ignác Krupička ve věku 54 roků.

Byla to naštěstí poslední epidemie této zhoubné nemoci na Moravě a ve střední Evropě.

Při tomto smutném jubileu věnujeme těmto obětem cholery vzpomínku a modlitbu.

Ing. Josef Krupička

Vzpomínka na rok 1942

Jednoho dne v březnu 1942 se rozezvučely všechny zvony šitbořického kostela a v jejich hlaholu bylo slyšet tichý pláč obyvatel. Celou hodinu bylo slyšet jejich teskné vyzvánění. Naposled se rozplakal i nejmenší umíráček, který oznamoval truchlivou zprávu, že všechny zvony budou sundány a roztaveny na německé smrtící střely. Hlas zvonů byl nahrán i s projevem tehdejšího starosty Josefa Valíčka na gramofonovou desku.

V květnu byl spáchán atentát na říšského protektora Heydricha. Bylo vyhlášeno stanné právo a každý den jsme slyšeli ve zprávách desítky jmen popravených nevinných lidí. Mezi popravenými byl též šitbořský mlynář Vilém Tocháček, který přes zákaz dodával občanům mouku. Členové rodiny Stejskalovy a Urbánkovy byli odvezeni do pracovních táborů. Nevyhnul se tomu ani šitbořský žid Šťastný s celou rodinou.

Uprostřed této zlé doby se měla konat primice mého švagra Antonína Valíčka, jehož řádové jméno bylo Juvenal. Pět primicí v minulých letech bylo slavných a tuto tradici jsme chtěli uchovat i v naší rodině. Vše bylo přichystáno k uvítání a nebránil

tomu ani celodenní déšť. V průjezdě stál vyzdobený kočár, chlapeci zdobili a dávali do pořádku jízdní kola. Ti větší měli jet na naporádných koních do Sokolnic na nádraží. Znenadání však přišel rozkaz, aby se toto uvítání v souvislosti s nedávným atentátem na Heydricha nekonalo. Zpráva nepřijemná, ale nedalo se nic dělat. K večeru se počasí zlepšilo a ukázalo se i sluníčko. Naproti k vlaku do Sokolnic se jelo jen s kočárem. Po příjezdu bylo u domu slavnostní uvítání a v kostele krátký obřad. Na druhý den v neděli se sešlo mnoho hostů a kněží. Po projevu místního pana faráře Chadima vyšel primiciant před dům, kde mu malé děvčátko podalo kytici růží. Místní děvčata oblečená v krojích vytvořila velký kruh v jehož středu za doprovodu místních i přespolních občanů kráčel oslavenec do kostela. Cestou hrála hudba a reprodukováný hlahol nedávno odvezených zvonů. Následovala slavná primiční mše svatá, kterou byly církevní obřady skončeny. Následoval slavnostní oběd a pro mládež byla v hostinci uspořádána veselka.

Z rodinné kroniky Jiljího Fialy

ČZS - ZÁKLADNÍ ORGANIZACE ŠITBOŘICE

pořádá

37. výstavu vín

v neděli 31. března 2002 v 10 hodin v sále sokolovny v Šitbořicích

Přijďte ochutnat dobrá vína z naší oblasti !

K poslechu hraje od 14 do 18 hodin cimbálová muzika z Čejče

V 19.30 hodin TANEČNÍ ZÁBAVA - hraje krojovaná

dechová hudba ŽADOVJÁCI

Výbor ČZS děkuje za poskytnuté vzorky

Srdečně zvou pořadatelé

Vinařská besídka

Každý rok v březnovém čísle Štengaráčku se píše o řezu révy, ale správnější by to bylo v prosincovém čísle, protože když je dobré počasí v zimě, mnozí vinaři to využívají a do března už mají vinohrady pořezané. Kdy je možné řezat vinohrad zkoumal Výzkumný ústav vinohradnický v Bratislavě (měl původně celostátní působnost a po rozdělení ČSR není v ČR dodnes nikdo, kdo by se výzkumem zabýval) a zjistilo se, že vinná réva se může řezat již od konce srpna do konce prosince, protože v tomto období už nemůže nastat pučení nových oček ani za příznivých tepelných podmínek. Od konce prosince nastává tak zvaný zimní spánek révy vynucený nízkými teplotami. Při teplotách pod -5°C by se řez neměl dělat, protože by se mohlo poškodit křehké pletivo dřeva. Zásadou je, že s řezem by se mělo započít až po skončení období nízkých teplot. V případě velkých mrazů, kdy teplota poklesla až pod -20°C , by se mělo začít s řezem až po začátku pučení oček, až se dají dobře rozeznat očka poškozená mrazem.

Kdysi se řezala réva na hlavu a tomu se říkalo krátký řez. Dnes se používá skoro úplně jen dlouhý řez na tažně a záložní čípek. Tvoří se takzvaný střídavý tažně, kterého podstatou je nařezávání tažně z jednoletého dřeva s ponecháním záložního čípku, z kterého vyroste letorost, který bude základem úrody v budoucím roce. Letorosty ze záložního čípku mají nejvýhodnější postavení z hlediska jejich osvětlení a proto plodnost jejich oček je vysoká. V případě, že jednorocní dřevo na záložním čípku je slabé, je dobře na tvorbu tažně využít dobře vyztřelé dřevo z prvých oček minuloročního tažně. Počet oček na tažni se nazývá „zatížení keře“ a toto se určuje podle výživné plochy keře. Výživná plocha se vypočítá násobením šířky řádku se vzdáleností keře v řádku. Tak například při sponu $1,5\text{m} \times 1,2\text{m} = 1,8\text{ m}^2$ je zatížení keře, které představuje slabě rostoucí odrůdy 4-6 oček, u středně rostoucí 6-8 oček na m^2 a u silně rostoucích odrůd 8-10 oček na m^2 výživné plochy keře, takže například u silně rostoucí odrůdy to představuje 18 oček čili vytvoříme dva tažně s devíti očky.

Do slabě rostoucích odrůd s velkými hrozny počítáme veltlinské zelené, Chardonnay, Frankovku, Portugalské a Sylvánské.

Do středně rostoucích zahrnujeme většinu u nás pěstovaných odrůd a do silně rostoucích Sauvignon, Cabernet sauvignon, Tramín, Neuburgské, Vavřínecké a Rulandské.

Krátký řez se používá i u polovysokého a vysokého vedení tenkrát, když je dřevo poškozené mrazem nebo krupobitím, když se zjistí, že jsou

zdravá jen nejnižší očka na letorostech. V tom případě se nařeže větší počet krátkých čípků, které nám zabezpečí slušnou úrodu.

Výzkumy také potvrdily, že letorosty vyrůstající ze starého dřeva anebo z kmínků, nejsou jak se soudilo „neplodné“, ale podle podmínek v ročníku a a odrůdy mají jen sníženou plodnost. Proto vhodně postavené „neplodné dřevo“ se dá běžně použít k tvarování keře. Možná někdo namítne, že je to již dávno známá věc, ale dosud všechny příručky jednoznačně tvrdily, že letorosty vyrůstající ze starého dřeva jsou neplodné a tak se musí toto tvrzení opravit.

Výskyt chorob a škůdců révy bude, tak jako v roce minulém, uváděn na vývěsce obecního úřadu a současně i doba neúčinnějšího zásahu a seznam doporučených chemických prostředků.

V současné době a v průběhu dubna se použije proti roztočům Sulka 4-5%, Sulex 20 v 4% roztoku. Proti přezimujícím škůdcům OLEOEKOL 1%, proti kadeřavce a plstnatosti THIOVIT 25%, KUMULUS WG 2%, SULIKOL K 3%, SULIKA WP 2%. Začátkem května proti obalečům INSEGAR 25WG, DIMILIN 4BSG, BIOBIT FC.

V druhé polovině května proti oidiu THIOVIT 0,6%, KUMULUS WG 0,6%, SULIKOL K 0,9%, SULIKA 80WP 0,5%, KARATHANE LG 0,05%.

Proti perenospoře FOLPAN 80WDG 0,2%, NOVOZIR MN80 0,3%, POLYRAM WG 0,2%, DELAN 700 WDG 0,05%. Proti obalečům DIMILIN 48SC 0,02%, INSEGAR 2SWP 0,06%, NOMOLIT I5SC 0,1%.

Začátkem června před květem proti oidiu SULIKOL K 0,6%, SULIKA 80W 0,5%, TOPAS 100EC 0,025%.

Kombinované prostředky proti perenospoře, botrytidě a bílé hnilobě jsou FOLPAN 80WDG 0,2%, FORUM FP 0,2%. Proti perenospoře Bordóská jícha 0,8% (modrá skalice a vápno), DITHANE M45 0,3%, POLYRAM WG 0,2%, MIKAL M 0,3%, RIDOMIL GOLD PLUS 0,3%. V průběhu měsíce se postřiky opakují. podle výskytu chorob, při čemž v suchém počasí je větší předpoklad rozvoje oidia a v deštivém počasí zase perenospor. Takže proti oidiu je vhodné ještě nasadit CRYSTAL FALCON 0,2%, TOPAS 100EC 0,025, RUBIGAN 12EC 0,02%. Proti perenospoře Bordóská jícha 1,0% nebo ALETTE 0,4%, ACROBAT MZ 0,25%, RIBOMIL GOLD PLUS 0,3%, KUPRIKOL 50 0,6%.

V poslední době se znovu rozvinula otázka budoucnosti našeho vinařství po vstupu do Evropské unie. Byl schválený zákon a vyhlášky o

vinohradnictví a vinařství v ČR, který by měl být zákonnou jistotou rozvoje vinohradnictví a vinařství. Vzhledem k tomu, že po vstupu budou všechny činnosti podléhat novým předpisům EU, měla by se do té doby všechna vhodná půda vysadit vinohrady, to znamená zvýšení ploch z dnešních 11.000 ha o plných 100%, což se zdá nereálné, protože na výsadbu se mohou použít jen uznané sazenice, které ale v ČR nejsou a budou se muset dovážet ze zahraničí a tam nejsou dost levné. Druhým problémem je půda, které je sice dostatek, ale nejsou vyřešeny vlastnické vztahy. Vzhledem k tomu, že potřebný kapitál na založení nových vinic nebudou mít k dispozici malopěstitelé, využijí tuto situaci

zahraniční společnosti a nakoupí anebo pronajmou půdu, založí vinice a samozřejmě zisk z této půdy poplyne do zahraničí. Celá tato akce bude mít jen jeden dobrý důsledek a to, že se znovu zvýší hodnota pozemků, která po rozpadu družstev katastrofálně poklesla. Budoucnost rozšiřování vinohradů vidí někteří vinařští odborníci v rozšiřování rodinných podniků a v zakládání družstevních podniků, které budou vyrábět jakostní vína a budou moci konkurovat velkým firmám, které budou vyrábět v masovém měřítku průměrná vína.

Ing. Antonín Konečný

Z kroniky včelařského spolku 3

V první polovině 20. století se v podmínkách soukromého hospodaření rolníků střídala léta bohatá na medovou snůšku s léty průměrnými.

Jak už jsme se zmiňovali v předchozím čísle, včelaři Kloboucka včelařili ve společné organizaci. Do tohoto spolku patřili obce Klobouky, Brumovice, Morkůvky, Boleradice, Diváky, Šitbořice, Borkovany, Bohumilice, Kašnice, Krumvíř a Martinice. Obec Šitbořice se 26.7. 1920 osamostatnila a založila svůj včelařský spolek.

U zrodu této nové organizace samozřejmě nechyběl Jan Vozdecký, který vlastnil 45 včelstev, a František Nevídal. Stali se členy výboru. Dále nemůžeme opomenout včelaře, kteří celý svůj život zasvětili včelám a živé přírodě. Byli to tito Včelaři:

Jan Tihlařík č.p. 40, který v době svého největšího rozmachu vlastnil 80 - 100 včelstev a medová snůška dosahovala v dobrých letech až 800 kg. František Drabálek č.p. 270 stolař, později kronikář ZO, Josef Hanák - učitel zpěvu, režisér ochotnického divadla, myslivec, dále Jaroslav Hudec místní farář, Podbřecký František č.p. 399, Tihlařík Josef, po otci pokračoval syn Emil, Tesař Jan č.p. 120- kovář, Vozdecký František č.p.150, Hanák František č.p. 190 - pekař, Nevídal Leopold č.p.277.

Z další generace včelařů jmenujme: Matýšek František č.p.9, Hladůvka Josef č.p. 129, Keller Josef - dlouholetý předseda spolku, Vinčar Jaroslav, Lengál Leopold č.p. 486 - lesník, Musil Matěj č.p. 29 - po sloučení s Diváckými včelaři předseda spolku, Nevídal Jan č.p.24 - zastává funkci hospodáře, Vozdecký Antonín č.p. 75, Lejska Ladislav č.p.339 - současný předseda spolku.

Po druhé světové válce (přesné datum se bohužel nedochovalo) se k Šitbořickým včelařům přidali i včelaři z Nikolčic a Křepic.

Založení zemědělského družstva v roce 1958 přineslo společné obdělávání zemědělské půdy a pastvy pro včely začalo ubývat. Šedesátá léta jsou

navíc poznamenána dlouhotrvající zimou. Jaro přicházelo pozdě, například v roce 1963 ještě v dubnu mrzlo a celá krajina byla pod 30ti cm sněhovou pokrývkou. Včely, které přes den jen vyletovaly, padaly na sníh. A zima přišla brzy, v listopadu. Když už přece jen rok příznivě začal, např. v r. 1964, náhle se pak v dubnu ochladilo a stále trvající zima způsobila, že nekvetlo skoro nic a včely začaly hynout hladem. Několik teplých dnů však včelám dopřálo připravit se na včelařské léto. Další škody způsobilo červencové krupobití. Obdobné podmínky se v dalších letech opakovaly, dlouhá zima, krupobití, chladné deštivé dny, nebo naopak sucho. Medová snůška se pohybovala v rozmezí 1-2 kg na včelstvo. A včelaři? Museli tuto smutnou bilanci překlenout usilovnou prací. Scházeli se na přednáškách, zvali zkušené odborníky, předávali si vědomosti, sadili medonosné stromy a keře a dbali na řádné ukončení včelařského roku. Tato zodpovědnost ležela především na starších včelařích. Mladých bylo velmi málo, včelaření nebylo pro ně dost atraktivní. A pak opět přišla léta, která svými průměrnými podmínkami přispěla k regeneraci včelstev.

Sedmdesátá léta ovšem přinesla pro včely další pohromu v podobě postřikování a poprašování zemědělských kultur jedovatými přípravky. Včelařům při úhynu včelstev nebyla uhrazena škoda a museli se sami postarat o opětovné rozmnožení včelstev. K těmto nepříznivým vlivům se přidalo také trhání ovocných stromů, akátů v polích za účelem úpravy katastru pro obdělávání polí velkou mechanizací. „Byl žalostný pohled na zdravé a mnohdy mladé stromy vytrhané..“

V roce 1978 byla sloučena organizace včelařského spolku v Šitbořicích a Divákách.

Jiří Bezděk, Diváky

Vzpomínky na dětství v Šitbořicích 2

B o j o v é h r a n í a o p r a v d o v á v á l k a

Mým nejlepším kamarádem v těch letech byl Tonda Linhart. Linharovi (Šitbořákům se jejich jméno lépe vyslovovalo bez koncové souhlásky) byli skoro našimi sousedy. Jeho tatínek, tenkrát už dost starý, (aspoň mně se tak zdál), měl Tonda v druhém, pozdním manželství, byl obecním sluhou a taky bubeníkem. V té době nebyl vesnický rozhlas a všechny úřední zprávy, pokyny a nařízení sděloval občanům silným hlasem bubeník, když posluchače nejdříve svolal kolem sebe úderem paliček na buben pověšený na prsou: „Oznamuje se všem, že zétra bude v dědině myškář. Tak kdo be chcél vemyškovat prase, ať se přehlásí na obecním hórade“, bum, bum bum. Bubeník si uhladil knír a vydal se na další štaci.

Linharův domek skýtal poklady, které byly pro kluky našeho věku mimořádně lákavé. V síni ve skříni, pod různým šatstvem, byla ukryta výzbroj a výstroj, kterou si Tondův otec přinesl z nějaké války v Itálii, snad od Piavy. Byla tam těžká flitna, revolver, bodák a taky čepice s rakouským orlíčkem. Tyto střelné zbraně nebyly funkční, chyběly k nim náboje, ale almara skrývala taky moderní vojenskou vzduchovku a k té bylo broků dostatek. Musíte vědět, že byla válka a za přechovávání jakýchkoli zbraní včetně vzduchovek tohoto typu byl trest smrti! Nevím, proč pan Linhar flinty lépe neuschoval, asi to nebezpečí nedoceníl, v každém případě nám poskytl velkolepou příležitost k častým hrám na vojáky s opravdovými puškami. Je s podivem, že za celých pět roků války nás při těchto zábavách nikdo nenatrefil, zřejmě jsme byli dost ostražití, a než jsme na dvorku začali střílet ze vzduchovky do sklenic, plechovek a taky do vrabců a holubů, dobře jsme se zamkli.

Jak jsme my, děti, vnímaly válku, která tvořila zlověstné pozadí našeho dospívání? Jistě jsme nijak hlouběji nechápali, co se to vlastně děje, jen jsme cítili, že něco nespravedlivého, něco, co nás, naše rodiče a všechny sousedy ohrožuje. Jak se válka blížila ke konci, byli jsme o čtyři roky starší, a už jsme věděli, že nás okupují Němci, ti že jsou naši nepřátelé, a Rusové, kteří s nimi bojovali na východní frontě, a Američané, jejichž bombardovací svazy jsme koncem války vídali ve velkých výškách na obloze, jsou naši přátelé, kteří nás osvobodí. Vzpomínám si, že jsme s Tondou stříleli ze vzduchovky na sklenice, které představovaly Němce, a rozhodli jsme se, že až nás Rusové osvobodí, vstoupíme do organizace mládeže, která se bude jmenovat Stalinova, a to že bude to správné, ne Hitlerjugend, o níž jsme se jako o

organizaci „skvělé“ německé mládeže dovídali ve škole.

Přechod fronty přes Šitbořice naše rodina spolu s několika sousedy prožila v krytu v Hanákově sklepe a ke konci ve sklepe u Linhartů. Ten pobyt v podzemí trval dost dlouho, nejméně týden, protože boje o Šitbořice a okolí byly těžké. Vidím první dva sovětské vojáky, které jsme radostně vítali před Hanákovým domem. Když ale první slova mladých chlapců v uniformách byla „davajte časy“, jakýsi strýc, jméno si nepamatuji, se zakabonil a ani už nevím, jestli neochotně sáhl do kapsy, nebo jen doprázdna rozhodil ruce, jako že žádné hodinky nemá. Pak ale tito vojáci zmizeli, byli to prý jen předsunutí průzkumníci, které Němci nemilosrdně zlikvidovali, jak se později vyprávělo, a znovu se ve vsi objevili vojáci němečtí a pravé boje teprve nastaly. Vzpomínám si, že mě i s postelí v noci vyhodil do vzduchu mohutný otřes našeho domku, kam jsem utekl k přespání ze sklepa, protože mě neustále ze spánku budil pláč maličkého Bláhova „Olátka“.

Pak Rusové Šitbořice s konečnou platností obsadili, postupně jsme se vrátili ze sklepa do svých domovů, naše domky našťestí nebyly rozbořeny ani poškozeny. A začalo velké dobrodružství pro všechny kluky. Těch zbraní a nábojů, co se všude povalovalo! Sbírali jsme je v polích a v lese, ze střelného prachu dělali ohňostroje, stříleli z pistolí i pušek. Bohužel, tyto hry s náboji a granáty si vyžádaly i oběti. Stále mám před očima spolužáka Cyrdu Zoubka, jak leží na posteli s roztrženým břichem a vyvalenými střevy po nešťastném odpalování dělostřeleckého granátu v ohni na pastvě. Zastavím-li se na šitbořickém hřbitově, neopomenu nikdy postát před hrobem svého dětského kamaráda Cyrdy a vzpomínkami se přenést na chvíli do oněch dobrodružných i tragických chvil roku 1945.

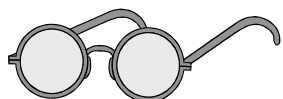
Taky mám na tu dobu živou vzpomínku spojenou s houslemi. Maminka, myslím že to bylo v třetím roce války, mi přinesla housle. Byly to prý housle původem cikánské a vyměnila je v Hodoníně asi za dvě kila sádla. Začala k nám chodit jednou týdně paní učitelka, aby za hrnek kozího mléka a nějakou tu buchtu ze mě udělala muzikanta. Byla moc hodná, já jsem se taky snažil, ale moc mi to nešlo, neměl jsem dobrý sluch. Když však v dubnu roku 1945 přecházela přes Šitbořice fronta, uměl jsem ruským vojákům zahrát sovětskou hymnu. Paní učitelka hned při prvním zadunění děl někde sehnala noty, opravdu si nedovedu představit, jak se jí to podařilo, a já se hymnu osvoboditelů rychle naučil. Měl jsem s jejím předváděním velké úspěchy, dojatí

vojáci mě zahrnovali cigaretami a podávali mi pistoli, abych si vystřelil. Ale jak jsem později usoudil, slzy dojetí byly zřejmě z přemíry konzumace jihomoravského vína a slivovice. Moje housle totiž brzy zmizely, a když jsem je s velkým štěstím objevil na jednom nákladním autě chystajícím se k odjezdu, dalo mi velkou práci šoféra přesvědčit, že je to můj majetek, aby mi nástroj vrátil, vždyť jsem jim přece na něj tak pěkně hrál. Uměl jsem pár slov rusky, tedy, myslel jsem si, že je to rusky, ale ve skutečnosti to bylo ukrajinsky.

Nějak se mi před koncem války dostala do rukou učebnice jazyka psaného azbukou, který jsem automaticky považoval za ruštinu. Vojáci, mezi nimiž byli ostatně i Ukrajinci, projevovali nadšení, a to také pomohlo, že šofér mi sice neochotně, ale přece jen housle vydal. Zmizely ale ještě dvakrát. Nakonec se ke mně vrátily definitivně a mám je dodnes. Moc velký pokrok jsem od té doby neudělal.

Miroslav Strouhal

Šitbořský historke

V e s l e š e n á m o d l i t b a

Za naším stařečkem chodívala na besedu jejich stréc Václav. Rádi nám vekládala jak bele za Rakóska na vojně v Šoproni ha take bojuvale v Bosně. Vokazuvale nám vojenské diplom, že só rezervním fajtrem c.k. hraběte Jakobiho dragónskýho pluko ha smile se stařečkovi, že voni bele jenom pěšákem ho landvéru.

Vzpomínale take na tetičko Málko, protože bele huž moc roků vdvcem. Tetičko Málko se brale, dež se vrátile z vojne. Málka dostale vod rodičů věnem krávo ha míro na Padělko. Václav měle chalupo ha take pár kósků rolí, ha tak se jim dobře hospodařilo. Stréc říkale, že Málka bela řečná, take pěkně zpívale, ha to se jim líbilo.

Dež bele spolem huž moc roků ha neměle děti, tak se Václavovi zdálo, že be nemosele tolik špóruvat, že be se muhle kópit kósek masa ha že be nemosele všecke vajíčka, slípke, kuřata, tvaroh ha putro prodat handlířce. Dež řekle Málce, habe jim dávala víc jest, tak tetka vodsekle, že he po kóskách hobévá.

Václav bele dobrák vod kosti ha nechcele se hádat, hale Málka bele čém dál hamižnější ha všecko chcele zpeněžit.

Každó nedělo po požehnání chodívala Václav do Rathóza meze chlape. Tam spolem pomudrovala, vepile pivo, vosmičko režné ha hrále mariáš nebo taroke vo sirke. Pokóřile z fajfke ha večír dež šle dum k večěro, tak kópile na celé tédeň dvě pakle tabáko. To bela celá jejich tédenní hótrata.

Málce to dlóho nevadilo, protože po požehnání beseduvale ze sósedkama na lavečce ve forhózko. Pak se jim hale zazdálo, že je škoda, habe stréc hotrácele peníze v hospodě. V tem se hale Václav zašprajcuvale ha tetičko neposlechle. Tak to potem Málka zkóšele na Václava tak, že v nedělo vod rána, jak se stréc volazíruvale ha homele, tak přestale mlovit, jenom zhlížele ha mračile se, ha to trvalo dva he tři dni. Stréca to dost trápilo, bele z toho celé nešťastné, protože žádný domlívání na tetičko

neplatilo ha dělale strécovi všecko na truc.

Jedno Václavovi napadlo, že na Málko vezkóšijó neco hinačiho. Zašle za kostelníkem stréčkem Hanákem. Bele to jejich regrut ha kamarád ha povídajó jim: „Franto, tade máš pět grécarů ha v nedělo napiš panáčkovi modlení za vrácení řeči mé Amálii“. Kostelníkovi to chvílo trvalo, než začale chápat, hale potom se zasmile ha slíbile Václavovi, že takuvý modlení panáčkovi v nedělo na ranní mšo napíšó.

V nedělo chodívala Málka do kostela na ranní mšo. Sedávale v drohé lavici hned pod kazatelňo. Václav nafutruvale ráno ešče kráve ha pokludile ve chlvě, pak se voholile, homele ha chodívala do kostela na hrubó mšo.

Na kazatelni tó nedělo, ešče ve starým kostele, čtle panáček Chadim modlitbe za neboščíke. Naráz se trocho zarazele, potom trocho zaškubale kótkama ha vohlásile: „Za zemřelý rodiče Tihlaříkovy a za navrácení daru řeči jejich dceři Amálii“. Málka dež to hoslyšele, protáhle ksicht, potom zesinale ha na konec měle hobo červenó jak jejich krizétka. Rači zavřele voči, protože se jim zdálo, že se panáček pře modlení dívajó na jejich lavico. Tetka Hanýša, tetčina sestřenica, co seděli vedle, šeptale Málce do hochá: „Slyšelas, Málko?“

Tetičke se nigdá nezdála mša tak dlóhá jak tenkrát. Z kostela hotěkale sama skoro první. Václava potkale s kancionálem v holičce ho pekárně ha hned jim začale nadávat: „Te vosle, te mamlaso, te staré blázne! Cos mně to hodělal za vostudo!“ Václav nic tetičce neříkale, jenom se pokržízuvale, zvíhle voči k nebi ha řekle: „Děkujo Ti, Bože, zes veslešels mó modlitbo.“ Málka nemuhle víc nadávat, protože za nima šle lidi z kostela ha bele be jich slešele.

Němohro víckrát hale nezkošele. Stréc říkale, že take to jejich špóruvání se dalo vedržet.

-KA-

Petrův zdar 2001 a 2002

Členové naší organizace se spolu s rybáři z Hustopečí, Starovic, Boleradic a Nikolčic zúčastnili zájezdu 19. února 2001 na celorepublikovou rybářskou výstavu v Holešově u Kroměříže. Zde si se zájmem prohlédli krásně preparované trofejní ryby a seznámili se s novinkami sportovního rybářství.

Naším prvořadým úkolem ale bylo uspořádání dalšího ročníku rybářských závodů a to 19. a 20. května. Celkově bylo uloveno 74 kaprů, 20 karasů a cejnů, 1 úhoř, 1 candát. Počasí nám přálo, a tak se sešlo na našem rybníku dostatek rybářů, ale i diváků, kteří se přišli podívat a také ochutnat rybí kuchyni, kterou již tradičně připravil pan Vokál s kolektivem.

V sobotním závodě dospělých zvítězil úlovek kapra o váze 5 kg a délce 66 cm. V nedělním závodě mládeže zvítězil taktéž úlovek kapra o délce 65 cm. Součástí dětských závodů bylo přijímání mladých rybářů do Petrova cechu. Každý nový člen byl pokropen vodou, dal pusu kaprovi a dostal na zadek Rybářským právem. Samozřejmě u toho bylo hodně

srandy a veselí.

V letošním roce a to 16.2. jsme uspořádali druhý Rybářský ples. Mnozí z Vás se tohoto plesu zúčastnili a jsem přesvědčen, že až na některé drobné chyby se Vám ples líbil i naše rybí večeře. Touto cestou bych chtěl poděkovat všem našim sponzorům, bez kterých bychom tyto akce nemohli pořádat. Také děkujeme žákům a paním učitelkám a učitelům naší školy za pomoc při výrobě salátu.

Jako odměnu za jejich pomoc uspořádáme v červnu letošního roku dětský den na rybníku, kde si budou moci vyzkoušet chytání ryb a také pro ně připravíme i jinou zábavu jako svezení na koních atd. Samozřejmě bude občerstvení a tradiční opékání buřtů. Přesný termín bude zveřejněn na naší nástěnce a místním rozhlasem.

Také letos uspořádáme rybářské závody a sice 18.5. v sobotu pro dospělé. Začátek závodů bude v 6.00 hodin. Petrův zdar.

František Lejska

za místní organizaci MRS

35. Turnaj mistrů světa

Tento již tradiční turnaj mistrů světa je u nás pravidelně pořádán v únoru a termín je uváděn v mezinárodním kalendáři. I přes to záleží vždy na samotných hráčích, zda termín respektují a turnaje se zúčastní. To se týká hlavně hráčů Německa, jsou-li mistry světa. Mají velké finanční požadavky, které při vši snaze nemůžeme akceptovat a proto již po dva roky se tito mistři světa našeho turnaje nezúčastnili. I když naše dvojice ŠMÍD/SKOTÁK – bronzová na MS 2001 v Japonsku se je snaží k nám přilákat, oni slíbí, přihlášku podepíší a za dva dny volají, že mají jiný program – vše je o financích.

I tak byla účast na TMS 2002 dobrá. Za mistry světa LOMISCIOVI nastoupila druhá dvojice Německa NOACK/LIHMANN z Groskoschenu, která však měla nehoráznou smůlu, když se při tréninku zranil Lihmann. Toho nahradil Böhm z Brna. Po jeho zranění při turnaji, kdy byl zasažen míčem do obličeje, jej nahradil další Brňák K. BERGER. Družstvo však skončilo jako poslední.

Také obhájci vítězství z posledních dvou ročníků našeho turnaje Rakušané SCHALLERT/SCHNEIDER při své obhajobě neuspěli. Schallert při jednom utkání utřil tvrdou ránu míčem do obličeje, byl dlouho ošetřován a v dalších kláních se již viditelně bál a dvojice skončila předposlední.

Švýcarská dvojice JIŘÍČEK/LOSSER podávala

dobré výkony, ale na naše nejlepší nestačila a skončila třetí. O první dvě místa se rozdělili naše dvojice. Zvítězilo naše nejlepší družstvo ŠMÍD/SKOTÁK, které loni na MS v Japonsku skončilo třetí. Druhá pak byla dvojice BERGER/HRDLIČKA. Nejlepším střelcem byl vyhlášen Jiří Hrdlička, jako nejsympatičtější pak v hlasování děvčat skončil Pavel Šmíd.

V doprovodném programu vystoupili naši nejlepší krasojezdci a krasojezdkyne v čele s dvojnásobnou mistryní světa Martinou Štěpánkovou, nadějnou čtveřicí žen z Němečic na Hané (IV. místo z MS v Japonsku) a našim nejlepším krasojezdce M. Krivánkem (III. místo z Japonska).

Součástí TMS byl i páteční turnaj žakovský a sobotní dorostu MOMO CUP.

Nedílnou součástí turnaje byla velká tombola z darů od sponzorů. Hlavní cenou bylo horské kolo, automyčka WAB, komoda a další, celkem 120 cen. Také občerstvení bylo již tradiční. Zvěřinové hody tentokrát připravila restaurace Společenský dům. Tohoto úkolu se zhostila na výbornou a proto jsme je přizvali i na TMS 2003. Večerní sportovní den zakončila taneční zábava se skupinou Labyrint Sokolnice. Této zábavy se účastnili i naši družební přátelé z německého Zscherbenu a další zahraniční sportovci s doprovodem.

Za dobrého počasí sledovalo odpolední turnaj kolem 950 osob. Průběh celého sportovního dne vysílala naše kabelová televize, zpravodajství pořizovala Česká televize i TV3. Přítomní byli také novináři z regionálního i celostátního tisku a redaktor ČR – Radiožurnálu. Průběh turnaje a výsledky jakož i vše o turnaji bylo zveřejněno a průběžně doplňováno na internetové adrese www.sitborice.cz, o což se staral pan Jan Tihlařík, zástupce mediálního partnera, deníku Právo. Na této adrese rovněž najdete informace o našich družstvech, které opět bojují v popředí i o titul mistra republiky. Dorostenci Lejska/Bedřich mají také velkou naději reprezentovat republiku na juniorském ME v Belgii letos v červnu.

O průběhu celého TMS i turnaje MOMO CUP vedeme kroniku s fotografiemi i výstřižky z novin.

Závěrem bych chtěl jménem organizačního výboru poděkovat za podporu Obecnímu úřadu Šitbořice, starostovi Vladimíru Kulíškovi a pracovním úřadu, našim hlavním sponzorům,

kterými jsou PRAMOS a.s. ŠITBOŘICE, DRUMAX a.s. ŠITBOŘICE, AGROTEC a.s. HUSTOPEČE a dalším sponzorům a organizacím v obci a okolí, bez jejichž finanční pomoci a darů bychom tak náročnou akci nemohli pořádat. Seznam sponzorů a dárců je uveden v propagační brožurě turnaje. Poděkování patří také všem pořadatelům.

Již dnes začínáme s přípravou dalšího již 36. ročníku Turnaje mistrů světa v kolové. Na hodnotící schůzi se spolupořádající organizací FAVORIT BRNO jsme upřesnili datum TMS 2003 na 15. února 2003, který budeme prosazovat do mezinárodního kalendáře. V původním termínu našeho turnaje 1.2.2003 se koná finále světového poháru v kolové v Německu. Finále světového poháru 2004 má být u nás v Šitbořicích. Ve zdůvodnění je zmiňován velký divácký zájem a dobré organizační zázemí.

Josef Bulla

předseda organizačního výboru

Vánoční turnaj ve stolním tenisu

Vánoční turnaj ve stolním tenisu pořádaný základní školou a Orlem Šitbořice proběhl ve dnech 22. a 29. 12. 2001.

V kategorii mladších žáků se o medailové místa podělili :

1. Robert Petrla
2. Ondřej Čermák
3. Karel Mikeš

V kategorii starších žáků bylo po vyrovnaných bojích toto pořadí:

1. Václav Sigmund	8b
2. Jaroslav Partyka	4b
3. Vladimír Navrátil	4b
4. Oldřich Dostál	4b
5. Jiří Hanák	0b

V kategorii dospělých startovalo 20 soutěžících,

rozdělených do tří skupin. První dva postoupili do finálové skupiny, ve které nebyla nouze o překvapivé výsledky a o konečném pořadí rozhodl až poslední zápas takto:

1. Ivo Prokeš	10b
2. Pavel Halas	6b
3. Zbyněk Nečas	6b
4. Josef Bedřich	6b
5. Radomír Zelinka	2b
6. Jiří Viktorin	0b

Ing. Pavel Halas
Orl Šitbořice

KVÍZ

Zákoutí naší vesnice

Takhle vypadá další šitbořské zákoutí na kresbě Josefa Zelinky. Pokud víte, o který kříž se jedná, byli bychom rádi, kdybyste nám nejen napsali, kde jej můžeme vidět, ale také kdo jej zbudoval. To se dnes již na kříži nedočteme.

Tento kříž nese text:

„Hle, vizte všichni, kteří jdete touto cestou, zda je vaše bolest větší jak bolest má.

Tento svatý kříž zbudovala ke cti Ježíše Krista ...

Léta Páně 1878.“

Děkujeme také paní Pavle Fraňkové, která nám správně odpověděla na předchozí kvízovou otázku. Šlo skutečně o vinárnu Maryša.

redakce

O Peciválovi a Lelince

P o h á d k a

Bylo, nebylo, ale snad přece jen bylo. V jedné vesnici žil chlapec, který se jmenoval Pecivál. Snad se tak ani nejmenoval, ale říkali mu tak, protože polehávání na peci bylo snad to jediné, co doopravdy uměl. Otec i matka se mu pokoušeli tu jeho „lásku“ k peci rozmluvit, ale marně. Na peci mu bylo tuze dobře.

Snad to byla dokonce pec kouzelná. Tam se totiž všechny problémy, i kdyby jich bylo tisíc, změnilo na hejno vrabců, které Pecivál mávnutím ruky odehnal.

Jak ale náš Pecivál rostl, pec mu začala být nějak krátká a malá. Když jednoho dne přerostlý hoch pec pobořil, rodiče se na něj rozzlobili a on se raději vydal hledat štěstí do světa.

Sotva zašel za vesnici, úvozová cesta jej přivedla k lesu. V lese se cesta změnila v pěšinu a pak se začala dokonce i ta místy dočista ztrácet. Les byl plný stromů a spadaneho listí, šumu a cvrlikání ptáků. Pecivál šel dál a dál, ale ať šel doleva nebo doprava, stále jen les a nikde človíčka. Do světla se pomalu vpíjela tma a do odhodlání se mísila únava a snad i strach. Les tichl a zanedlouho byl celý zalitý do tmy. Hoch pod stromy ani nedutal, jak se bál, že po něm ze tmy něco sáhne.

Druhý den vyšel znovu. Vyzrazil za rozbřesku a šel a šel, ale do soumraku nic a nikoho nenašel. Dalšího rána už jen bezcílne bloumal lesem. A ten den potkal prvního člověka.

Nějaká stařenka sbírala dříví v lese. Náš chlapec se trochu styděl, že se musí ptát na cestu, hlavně si myslel, že by to měl vědět sám, ale nakonec přece jen pozdravil a zeptal se. Babička mu pověděla, kudy za štěstím: kolem stoletého dubu, pak trochu z kopce a mírně doprava a pak pořád do kopce.

Snad byl hloupý, snad nebyl, ale Pecivál cestu za štěstím podle babiččiny rady nenašel. Večer opět les i chlapce přikryla tma.

Po několika dnech našla v lese skleslého Pecivála princezna, která v lese také zabloudila. Oba

se z toho setkání velmi radovali. Začali si s nadšením povídat a ani si nevšimli, že se ocitli před královským palácem, kde byla princezna doma. A jak to tak v pohádkách bývá, začala se chystat svatba.

S nikým si předtím Pecivál tak nerozuměl jako s princeznou. A jistě by si Pecivál princeznu vzal, kdyby se nestalo něco, s čím nikdo nepočítal.

O jarmaku, který se v podzámčí konal jednou do roka, zrovna o Velikonocích, se to stalo.

I Pecivál se vydal na trh, aby se podíval mezi lidi a taky něco nakoupil. Když si tak prohlížel proutěné košíky a ošatky, všiml si děvčete, které je prodávalo.

Nebylo by na tom nic divného. Krásných děvčat je na světě habaděj, ale Pecivál se od jejích vlasů, úst, očí, zkrátka jí celé, nemohl odtrhnout. A od té doby byl jako vyměněný. Pořád před ním vystupovala její tvář, ve které zahlédl celý svět. Zanedlouho onemocněl. Nemohl chodit, jíst ani spát a jeho mysl nemohla pojmout už nic jiného, než Lelinku, tak se totiž to děvče jmenovalo.

A byla to nemoc vskutku zlá a dlouhá a nikdo si s ní nevěděl rady, nic nezabíralo. Na svatbu s princeznou teď nebylo ani pomyšlení. V horečkách se Pecivál zmítal a ve snu se toulal myšlenkami kdoví kde, což princeznu velmi rmoutilo. Až po čase se začala Peciválovi hlava jasnit. Věděl, že má princeznu rád, ale co naplat, jeho srdce odešlo s krásnou trhovkyní a on musí čekat, až se k němu znovu vrátí.

Jednoho dne se proto rozhodl opustit princeznu i zámek a vrátil se domů.

Dlouho se Pecivál převaloval na nové, větší peci, kterou rodiče po odchodu syna ze staré pobořené zbudovali. A jestli se k němu jeho srdce nevrátilo, převaluje se tam dodnes.

Bronislav Kolegar

Štengaráček

zpravodaj obce Šitbořice

REDAKČNÍ RADA:

Šéfredaktor: František Franěk, zástupce šéfredaktora: Ing. Josef Zelinka,
členové rady: Ing. Antonín Konečný, František Majer, ml., sazba: Mgr. Bronislav Kolegar,
elektronická podoba: František Valíček ml.,

<http://www.raz-dva.cz/stengaracek>, email: stengaracek@raz-dva.cz

VYDAL: OÚ Šitbořice, Osvobození 92, Šitbořice v březnu 2002 jako č. 1/2002, ročník 8

ZAREGISTROVÁNO: Okresní úřad Břeclav, č.j. 574/95- 408/Za., r.z.: MK ČR E 11609

NÁKLAD: 570 kusů * VÝTIŠK ZDARMA